

SANOK

Z CHRYSTUSEM W ŻYCIU

MIESIĘCZNIK
PARAFII CHRYSTUSA KRÓLA

PRZEŁOM WIEKÓW I TYSIĄCLECI

Wiek XX to wiek cofania się człowieka na drodze ewolucji etycznej, wiek wielu chorób moralnych:

- relatywizm
- antyfamiliaryzm
- antykatolicyzm
- faszyzm
- komunizm
- fałszowanie historii
- terroryzm
- erotyzm
- aborcja
- eutanazja
- ludobójstwo
- cywilizacja śmierci...

Wiek XXI - czas nadziei

„Biorę dziś przeciwko wam na świadków niebo i ziemię, kładę przed wami życie i śmierć, błogosławieństwo i przekleństwo. Wybierajcie więc życie, abyście żyli wy i wasze potomstwo...”

(Pwt 30.19)

STYCZEŃ

- 1 - poniedziałek** - Uroczystości Świętej Bożej Rodzicielki Maryi
2 - wtorek - Wspomnienie św. Bazylego Wielkiego i św. Grzegorza z Nazjanzu
5 - piątek - I Piątek miesiąca
6 - sobota - Uroczystości Objawienia Pańskiego. Zakończenie Wielkiego Jubileuszu. Zamknięcie Drzwi Św. w Bazylice św. Piotra.
7 - niedziela - Święto Chrztu Pańskiego
17 - środa - Wspomnienie św. Antoniego, opata
18 - czwartek - Rozpoczęcie Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan
19 - piątek - Wspomnienie błogosławionego Józefa Sebastiana Pelczara, biskupa
24 - środa - Wspomnienie św. Franciszka Salezego, biskupa i doktora Kościoła
25 - czwartek - Święto Nawrócenia św. Pawła Apostoła
26 - piątek - Wspomnienie św. Tymoteusza i Tytusa, biskupów
27 - sobota - Wspomnienie błogosławionego Jerzego Matulewicza, biskupa
29 - poniedziałek - Wspomnienie błogosławionej Marii Lament, dziewicy
31 - środa - Wspomnienie św. Jana Bosko, kapłana

* * * * *

Wchodzimy w XXI wiek. W Święto Objawienia Pańskiego papież Jan Paweł II zamknie Rok Jubileuszowy. Ubogaceni darami tego Roku wejdziemy w trzecie tysiąclecie chrześcijaństwa.

Kłęcząc przed Bożym Synem, złożonym w żłobie polecajmy Jemu i Jego Matce losy tego nowego tysiąclecia, które Ojciec Święty nazywa wiosną Kościoła i Misji. Niech Maryja, pełna łaski, wstawia się u swego Syna, by następny wiek rozbrzmiewał chwałą i uwielbieniem Trójcy Świętej. Dziękujmy Bogu Ojcu za dar Syna; Synowi za dar Siebie pod postacią chleba i wina, a Duchowi Świętemu za oświecenie umysłów i żar miłości.

* * * * *

*Szczęśliwych Świąt
 Narodzenia Pańskiego
 oraz wszelkiej pomyślności w Nowym
 2001 Roku
 życzy Kierownictwo i Pracownicy
 Drukarni „Piast Kotodziej”.*

PARAFIALNE RADY DUSZPASTERSKIE (cd.)

ANEKS 9 STATUT PARAFIALNEJ RADY DUSZPASTERSKIEJ

§ 10.

Nominację wystawia się w brzmieniu wg podanego wzoru.

§ 11.

Ustalony przez proboszcza skład rady zatwierdza dziekan na pierwszym jej posiedzeniu. Dla parafii dziekańskich jednostką nadrzędną jest archiprezbiter, dla parafii archiprezbitera ordynariusz miejsca.

§ 12.

Podczas inauguracyjnego posiedzenia członkowie rady składają przyrzeczenie według następującej formuły:

„Ja N.N. przyrzekam Bogu Wszechmogącemu, w Trójcy Świętej Jedynemu, że powierzona mi funkcja członka Rady Duszpasterskiej parafii: będę spełniał(a) według najlepszej woli, zgodnie z moim sumieniem i przepisami prawa kościelnego. Tak mi dopomóż Bóg!”.

Przyrzeczenie to wypowiada się, dotykając ręką księgi Ewangelii, a na zakończenie całując księgę.

§ 13.

Kadencja rady trwa pięć lat. Na rozwiązanie rady przed upływem kadencji proboszcz musi uzyskać, pod rygorem nieważności aktu, pisemną zgodę biskupa diecezjalnego.

§ 14.

Gdy członek rady nie może owocnie wypełniać swoich zadań, proboszcz może zachęcić go do rezygnacji. W okolicznościach nadzwyczajnych proboszcz może odwołać członka rady przed upływem kadencji, po uzyskaniu pisemnej zgody dziekana.

§ 15.

W wyjątkowych sytuacjach biskup diecezjalny może zalecić rozwiązanie rady i powołanie jej w nowym składzie.

§ 16.

Członkowie rady mogą być powoływani najwyżej na kolejne trzy kadencje.

§ 17.

Zaleca się uzupełnienie składu rady podczas trwania kadencji, jeśli zachodzi taka potrzeba. Zawsze jednak musi być zachowana proporcja ustalona w §7.

§ 18.

Uprawnienia parafialnej rady duszpasterskiej wygasają z dniem objęcia kanonicznego parafii przez nowego proboszcza.

§ 19.

Posiedzenia rady duszpasterskiej winny się odbywać przynajmniej dwa razy w roku (np. luty, wrzesień), ze względu na potrzebę zaprogramowania działań i przyjęcia sprawozdania z ich przebiegu.

§ 20.

Każdemu posiedzeniu rady przewodniczy proboszcz, lub w wyjątkowych wypadkach wikariusz na podstawie specjalnego upoważnienia proboszcza.

§ 21.

Proboszcz, w porozumieniu ze swoimi współpracownikami oraz niektórymi członkami rady, ustala termin spotkania oraz porządek obrad, w którym zawsze należy uwzględnić propozycje i wolne wnioski.

§ 22.

Wszyscy członkowie powinni być powiadomieni o posiedzeniu rady przynajmniej na tydzień przed terminem.

§ 23.

Na pierwszym posiedzeniu rady wybiera się sekretarza, który prowadzi księgę protokołów przechowywaną w kancelarii parafialnej. Księgę tę przedstawia się podczas wizytacji biskupiej i dziekańskiej.

§ 24.

Podczas posiedzeń każdy z uczestników rady winien mieć możliwość swobodnego wypowiedzenia się na tematy ustalone w porządku obrad.

§ 25.

Kwestie wątpliwe mogą być poddane głosowaniu rady. We wszystkich sprawach personalnych, np. zatrudnienie lub zwolnienie pracowników kościelnych, itp., głosowanie jest tajne.

§ 26.

Na posiedzeniu rady winny być omawiane wszystkie istotne decyzje, dotyczące życia parafialnego w wymiarze duszpasterskim i gospodarczym.

§ 27.

Głosowanie wskazuje na myśl i wolę większości, której proboszcz, bez poważnej przyczyny, nie powinien lekceważyć, ale ze względu na doradczy charakter rady uchwały nie wiążą proboszcza w podejmowaniu decyzji.

§ 28.

Po zakończeniu roku kalendarzowego proboszcz przedstawia radzie (lub jej sekcji do spraw ekonomicznych) księgę kasową, w której dwóch członków składu swoje podpisy.

§ 29.

Trzykrotna nieusprawiedliwiona nieobecność na posiedzeniu rady może być powodem odwołania członka z jej składu.

§ 30.

Różnice stanowisk pomiędzy proboszczem a członkami rady rozstrzyga dziekan jako instancja nadrzędna, zaś ordynariusz jako instancja wyższa.

...A może ptaki?

Zielone lasy deszczowe Amazonki, rafy koralowe na Oceanie Spokojnym, lodowe pustkowie Antarktydy - dzika przyroda, nietknięte ludzką stopą tereny - wydaje się, że są jeszcze tylko na odległych kontynentach. W Europie jednak prawdziwą przyrodę spotykamy w dużych parkach narodowych, w rezerwach, na obszarach rolniczych i w osiedlach, więc wcale nie jest do niej tak daleko. Również w naszym mieście występują liczne rośliny i zwierzęta. Potrzeba niewiele - oczu i uszu gotowych śledzić przyrodę. Już w parku, nad Sanem, lub w ogródku natkniemy się na dzikich mieszkańców naszego osiedla. Musimy tylko ich zauważyć.

Spośród zwierząt zamieszkujących naszą okolicę, ptaki zauważyć najłatwiej, a obserwowanie ptaków staje się coraz popularniejszym hobby.

Dlaczego obserwowanie ptaków?

Oczywiście dlatego, że jest to wspaniała forma kontaktu z naturą. Patrząc na dzikie stworzenie, w ciągu pięciu minut można oderwać się od stresów dnia codziennego.

Największą zaletą ptasiego hobby jest to, że można je uprawiać zawsze i wszędzie, również w centrach wielkich miast. Nawet w Sanoku znajdziemy sporo atrakcji - np. krogulec, który zeszłej zimy odwiedził balkon plebani. Najwięcej interesujących ptaków żyje jednak w starych liściastych lasach, na podmokłych łąkach i zarośniętych stawach - w miejscach, w których samo przebywanie wiąże się z wielką przyjemnością obcowania z bogactwem przyrody.

Jak rozpoznawać ptaki?

W Europie występuje kilkaset gatunków ptaków. Wiele z nich można rozróżnić na pierwszy rzut oka. W przypadku innych, należy zwró-

cić uwagę nie tylko na ogólny wygląd, ale także zauważyć i zapamiętać (a najlepiej zapisać) jak najwięcej szczegółów ptasiego upierzenia. Jeśli nie znamy się na ptakach w ogóle (albo słabo) warto nieznanego ptaka sfotografować, a jeśli ptak śpiewa nagrać.

Szczegóły wyglądu. Jeśli chcemy próbować sami rozpoznawać ptaki (jest to fascynująca sztuka sama w sobie), warto zwracać uwagę na następujące elementy:

Wielkość - najlepiej porównywać z dobrze nam znanymi ptakami, jak wróbel, szpak, gołąb, kura, gęś, łabędź, ... struś.

Sylwetka - wygląd dzioba, długość skrzydeł, ogona i nóg, smukły lub krępy kształt ciała.

Paski i plamy na skrzydłach, kuprze i ogonie - typowe cechy, które pozwalają ptakom rozróżniać się w mieszanych stadach, są także przydatne dla obserwujących je ludzi. Często są one widoczne tylko w locie.

Paski i plamy na głowie - może ich być wiele: brew nad okiem, wąs, plamka uszna z tyłu policzka, pasek ciemieniowy przez środek głowy itp.

Kolor nóg i dzioba - istotne szczególnie u ptaków wodnych. Niestety, czasem bywają wybrudzone błotem...

Wzór barwny - ogólne wrażenie koloru ptaka, poprzeczne prążki, podłużne kreski, łuskowanie lub jego brak.

Podstawową zasadą jest zaczynanie od rozpoznawania „łatwych” ptaków, a potem branie się za trudniejsze. Trudne do rozróżniania „szare” samice kaczek, młode mewy lub ptaki drapieżne można sobie bez utraty czci na początku odpuścić. Czasem wymagają one bardzo szczegółowego opisu, obejmującego np.: odcień i kontrast ubarwienia, dokładny kształt i kolor barwnych pasków w upierzeniu, a nawet porównanie ich sylwetki i ubarwienia z innymi, jednocześnie obserwowanymi gatunkami. Z reguły każda grupa ptaków ma zestaw kilku cech diagnostycznych, które można sprawdzić w przewodniku lub zapamiętać.

Gdzie można dowiedzieć się więcej? Przy naszej parafii Chrystusa Króla w Sanoku powstaje Koło Młodych Ornitologów jako propozycja dla młodzieży. Spotkania odbywają się w pierwsze poniedziałki miesiąca w salkach dolnego kościoła po wieczornej Mszy św.

Maleńki Król Miłości

W kościele sióstr bernardynek pod wezwaniem św. Józefa w Krakowie przy ul. Poselskiej, w jednym z bocznych ołtarzy znajduje się późnogoetycka figurka Dzieciątka Jezus, zwanego Koletańskim. Figurka wykonana z drewna ma wysokość 60 cm. Mały Jezus jest ubrany w królewskie szaty: sukienkę i płaszcz, a na głowie ma koronę. Prawą rączkę wznosi do błogosławieństwa, zaś w lewej trzyma jabłko - symbol władzy królewskiej.

Pochodzenie i wczesne dzieje tej figurki nie są znane. Podanie głosi, że figurka dotarła do Krakowa unoszona nurtem Wisły nie wiadomo skąd. Zatrzymała się przy brzegu naprzeciw sióstr koletek, reguły franciszkańskiej. Siostry wydobyły figurkę z wody, przyniosły do klasztoru i umieściły w refektarzu. Od tego czasu zaczęły dziać się liczne cuda dotyczące zwłaszcza uzdrowień. Wszyscy proszący otrzymywali potrzebne łaski, siostry doznawały szczególnej opieki, dlatego Figurkę Dzieciątka otoczono wielką czcią i miłością.

W czasie „potopu szwedzkiego” Kraków został bardzo zniszczony (1655-1657), spłonął także klasztor koletek; pozostały tylko mury i ocalały od pożaru ołtarz z figurką Dzieciątka. Zdziwieni tym Szwedzi nie ośmielili się założyć w tym miejscu stajni dla swych koni. Jeden z żołnierzy szwedzkich bezskutecznie usiłował usunąć Figurkę z ołtarza z zamiarem wrzucenia jej do Wisły. Obserwujący to zdarzenie pewien człowiek zaproponował Szwedom kupienie tej figurki za niezbyt dużą kwotę, a następnie ukrył ją w swoim domu. Po odejściu Szwedów zaniósł ją do klasztoru sióstr bernardynek, które później przekazały ją siostronom koletkom.

Na początku XVIII wieku na polecenie prowincjała zakonu bernardynów spisano fragmenty historii Figurki i relacje z niektórych cudownych uzdrowień i otrzymanych łask od Bożego Dzieciątka. Jedną z sióstr zakonnych pisze: „My się Nim cieszymy bardzo i zda nam się, że żaden klasztor nie jest tak bogaty jako nasz, bo to nasze majątności, ... skarby i dostatki i na niczym nam przy Opatrzności Tego Pana nie schodzi. Profesję i obłóczyny zawsze każda przed Nim czynimy... My i matki nasze i wszyscy ludzie, którzy się do tej Figurki z wielką ufnością udają, każdy skutek prośby swojej otrzymają”.

W wyniku niesprzyjających okoliczności w roku 1823 klasztor sióstr koletek został zniesiony. Od tego czasu cudowna Figurka Dzieciątka Jezus „zamieszkała” w klasztorze sióstr bernardynek. Odtąd Dzieciątko Jezus znalazło się w domu swego ziemskiego Opiekuna. W kościele świętego Józefa ożywił się i pogłębił kult Dzieciątka Jezus, zwanego odtąd Koletańskim. Przychodzili i przycho-

dą tam do Niego chorzy, cierpiący, potrzebujący pomocy duchowej czy doczesnej, otrzymując liczne łaski i często cudowne uzdrowienia. Stąd też wierni od dawna chętnie odprawiają Nowennę do Dzieciątka Jezus Koletańskiego.

Wydaje się, że nie wszyscy słyszeli o Jezusie Koletańskim; natomiast bardziej znana jest Nowenna do Dzieciątka Jezus odprawiana przed uroczystością (16-24 grudnia) lub w okresie Bożego Narodzenia. Kończy tę Nowennę piękna modlitwa: „*Królu wiecznej chwały, który władasz niebem i ziemią, przyjdź do swego ludu. Chociaż złóbek jest Twoim tronem, stajenka - pałacem, pieluszki - płaszczem królewskim a dworzanami - pastuszkowie, to jednak w tym uniżeniu wyznajemy, że jesteś naszym Królem. Tobie, nasz Królu, oddajemy serca, dusze i ciała, wszystko co mamy i mieć możemy. Królu w naszych sercach pokorą, cichością i miłością. Naucz nas pełnić wolę Ojca, jak Ty ją pełniłeś. Pragniemy służyć Ci wiernie i kochać ze wszystkich sił na ziemi, a w bramie wieczności powitać Ciebie jako naszego Króla i z Tobą wejść do Twego Królestwa. Amen*”.

„Twoje dzieci gromadzą się wokół Ciebie u zarania nowego Millenium”

W dniach 6 do 8 października trwał w Rzymie Jubileusz Biskupów pod hasłem: „Biskup sługą Ewangelii Jezusa Chrystusa dla nadziei świata”. Było to największe zgromadzenie biskupów świata od czasów Soboru Watykańskiego II. Na zakończenie Jubileuszu, Ojciec Święty, przed figurą Matki Bożej sprowadzoną po raz drugi z Fatimy do Rzymu (pierwszy raz w historii figura ta opuściła swoje sanktuarium i przybyła do Rzymu 25.III.1984 r.), razem z przybyłymi biskupami, zawierzył Matce Bożej Kościół i cały świat na nowe tysiąclecie.

Akt zawierzenia Najświętszej Maryi Pannie (fragmenty)

...

Pragniemy Ci dzisiaj zawierzyć przyszłość,
która nas czeka,
prosząc Cię, byś towarzyszyła nam w drodze.
Żyjemy w niezwykłej epoce,
porywającej i zarazem pełnej sprzeczności.
Ludzkość dysponuje dziś niesłychanie
skutecznymi środkami,
może zamienić świat w kwitnący ogród
albo obrócić go w ruinę.

...

Stajemy tutaj przed Tobą,
aby zawierzyć Twojej macierzyńskiej opiece
samiych siebie, Kościół i cały świat.
Proś za nami Twego umiłowanego Syna,
aby udzielił nam obficie Ducha Świętego,
Ducha prawdy, który jest źródłem życia.

...

Niech Duch otworzy serca na
sprawiedliwość i miłość,
niech prowadzi ludzi i narody
ku wzajemnemu zrozumieniu
i wzbudza w nich stanowczą wolę pokoju.
Zawierzamy Ci wszystkich ludzi,
poczynając od najslabszych:
dzieci, które jeszcze nie przyszły na świat,
oraz te, które narodziły się pośród
ubóstwa i cierpienia,
młodych poszukujących sensu,
ludzi pozbawionych pracy,

Jan Paweł II wspólnie z biskupami
odczytuje Akt Zawierzenia...

nękanym przez głód i choroby.
Zawierzamy Ci rozbite rodziny,
starców pozbawionych opieki
i wszystkich, którzy są samotni i nie mają nadziei.

...

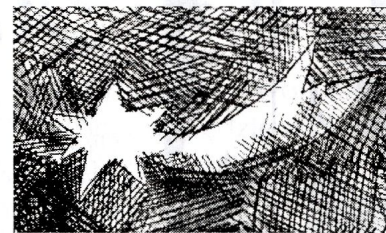
Oczekiwanie na pierwszą gwiazdę

Słowo „wigilia” pochodzi z języka łacińskiego i oznacza czuwanie, a tradycja czuwania przed dniem świątecznym wywodzi się ze Starego Testamentu. W izraelskich domach w wigilię szabat i innych świąt szykowano jedzenie i czyniono wszelkie przygotowania tak, aby święto mogło być wolne od pracy. W Nowym Testamencie wigilia stanowi nie tylko wewnętrzne przygotowanie do świąt przez post i modlitwę, ale rozpoczyna już sam obchód świąteczny.

Wigilia Bożego Narodzenia jest chyba najbardziej niezwykłym dniem w roku - rozpoczyna ona okres świąteczny, który w kulturze ludowej nazywano godami. Okres ten trwał do święta Trzech Króli i wyróżniał się bogactwem zwyczajów, wierzeń, legend i zabobonów. Wigilia rozpoczynająca ten okres była czasem wyjątkowym - głęboko przeżywano narodziny Bożego Dziecięcia ale również wierzono, że w tym dniu czas i przyroda wracają do postaci w jakiej znajdowały się tuż, po stworzeniu świata. Wierzono, że Wigilia Bożego Narodzenia jest dniem, w którym następuje odnowienie dziejów, że jest to dzień pierwszy, tak jak w raju był pierwszy dzień, że wszystko zacznie się od początku. Rozpocznie się nowy rok, a każdy nowy rok jest powtórzeniem poprzedniego, a zarazem roku pierwszego, w którym Bóg stworzył Świat.

W raju nie było śmierci i podziału na żywych i umarłych, nie było wrogości między ludźmi i zwierzętami. Wszystko współistniało w miłości. Wigilia w świadomości ludowej stanowiła powtórzenie takiej rajskiej sytuacji, a uczta wigilijna odzwierciedlała to wszechpojednanie: żywych i umarłych (duże przodków przychodzą w tę noc i trzeba zostawić im wolne miejsce przy stole), zwierząt i ludzi (zwierzęta mówią ludzkim głosem, ludzie zapraszają je do domów, dzielą się z nimi opłatkiem). W raju było wieczne lato, więc wierzono, że w tę noc w sadach zakwitają drzewa, a woda w rzekach stawach i studniach zamienia się w wino albo miód. Wierzono, że: „Ten dzień jaki, cały rok taki” oraz „Ja-

kiś we Wigilię, takiś cały rok”. Dlatego gospodarz pragnący zgody i pokoju już od rana rozdawał opłatki wszystkim mieszkańcom swej zagrody, życzył im szczęścia na cały rok i takie same życzenia odbierał.

Od świtu tego nadzwyczajnego dnia zwracano uwagę na wiele, na pozór mało znaczących wydarzeń, które wg wierzeń miały wróżyć przyszłość. Wróżby te dotyczyły pogody, urodzaju, pomyślności itp. Gospodynie od rana dokładnie sprzątały, aby żaden brud w domu nie pozostał, gdyż duch nieczysty, diabeł, mógłby się w nim zagnieździć. Pod wieczór zakończono wszystkie przygotowania aby wraz z pierwszą gwiazdą zasiąść do wieczerzy. Pachnąca choinka przypomina rajskie drzewo życia (biblijne drzewo dobra i zła), pod którym rozpoczęła się historia ludzkości, a słoma i siano przypominają o ubóstwie Świętej Rodziny.

Potrawy przygotowane z darów lasu, pól, ogrodów, stawów, rzek i jezior - nie godzi się jeść mięsa zwierząt, bo tego wieczoru ludzie i zwierzęta stanowią jedną rodzinę. Jadła, chociaż postne, ale w bród, od pieca bucha ciepło, łojowe świece rozpraszają mrok, wszystkie zakamarki wymiecione z kurzu i pajęczyn, rozgrzana domowym ciepłem żywica choinki pachnie jak kadzidło, wszyscy oczekują pierwszej gwiazdy...

Dzisiaj żyjemy zupełnie inaczej, wstydzimy się przesądów, wróżb i zabobonów, ale tak samo oczekujemy pierwszej gwiazdy - na pamiątkę tej betlejemskiej. Pierwsza gwiazda - to ona wyznacza granicę między codziennością a światem, między światem bliskim, znanym a światem tajemniczy. Jej blask napędza ludzi niepokojem, ale i radością wielką, że oto stało się! W ten tajemniczy i cudowny wieczór rodzi się Zbawiciel! Czas na moment zatrzymał się i zaraz wszystko zacznie się od nowa...

Barbara

Drodzy Parafianie

W wieczór wigilijny dzieląc się opłatkiem życzymy sobie radości, miłości i pokoju ducha, za którym każdy w głębi swego serca tęskni. Niech Boże Dziecię błogostawi Was na każdy dzień, wspiera Wasz trud i czyni owocnym Wasze życie.

Zyczę Wam wszelkich łask Pańskich w Nowym 2001 Roku

Wasz Proboszcz

I Kongres Akcji Katolickiej

„Aby odnowić oblicze Ziemi...”

Przez 22 lata swego pontyfikatu Ojciec św. wzywa chrześcijan do odnowy w wierze, do szukania związków z Jezusem, czyli do nowej ewangelizacji. Jakże trudne jest to zadanie gdy słowa prawdy odbijają się jak przystoiwoy „groch od ściany”, gdy umysły tak wielu ludzi skażone są przez środki masowego „rażenia”. Akcja Katolicka w kraju i za granicą inspirowana słowami Ojca św., podejmuje to trudne zadanie nowej ewangelizacji, rozwijając różnorodne inicjatywy zmierzające do odnowienia w wierze i ożywienia świadectwa chrześcijan. Wielkim przedsięwzięciem AK w naszej archidiecezji było zorganizowanie w 5 rocznicę jej powstania w dniach 10-12.XI.2000 r. I Kongresu Akcji Katolickiej Archidiecezji Przemyskiej pod hasłem: „**Odnowieni w wierze z nowym zapałem w III Tysiąclecie**”.

Inauguracja I kongresu AK odbyła się 10 listopada w Jarostawiu. Otworzył go abp. Józef Michalik. Gośćmi kongresu byli m.in. bp. Piotr Jarecki z Warszawy - krajowy asystent AK, oraz Zarząd Krajowego Instytutu AK z prezes Haliną Szydłko na czele. Nasi delegaci również uczestniczyli w Kongresie, który w kościołach stacyjnych jak: Jarostaw, Przeworsk, Leżajsk, Brzozów, Krosno, Przemysł.

Tematyka kongresowa poszczególnych miast:

- Akcja Katolicka a rodzina - Przemysł
- Akcja Katolicka a młodzież - Przeworsk
- Akcja Katolicka a polityka - Leżajsk
- Akcja Katolicka a kościół - Krosno
- Akcja Katolicka a kultura - Brzozów

Delegaci i członkowie naszego Parafialnego Oddziału Akcji Katolickiej uczestniczyli licznie w dniu 11 listopada w Brzozowie, gdzie obrady rozpoczęły się szczególnie uroczystą Mszą św. w związku ze Świętem Niepodległości. Gospodarzem uroczystości był ks. infułat Julian Pudło. Wypowiedział wiele wzruszających słów powitalnych w pięknej scenerii odnowionego ołtarza głównego brzozowskiej kolegiaty, który w blaskach słonecznego poranka lśnił złotem, co sprawiało niesamowite wrażenie na zebranych. Przed Mszą św. dr Karol Klauza wygłosił prelekcję nt.: „Kultura na przelomie tysiącleci, a dziedzictwo chrześcijańskie narodu”, w której przekazał wiele ważnych myśli określających cechy kultury współczesnej oraz wskazał na pilne zadania stojące przed członkami AK na polu kultury. Utkwiły mi w pamięci słowa: „Szczęśliwe są narody, które wierzą w zmartwychwstanie kultury” oraz „Kultura zamysłem Stwórcy”.

Cechy współczesnej kultury:

- zanik kultury słowa na rzecz obrazu;
- manipulacja człowiekiem przez kulturę masową;
- kult pseudo-idoli;
- NewAge;
- niechęć do sumienia jako normy postępowania.

Zadania Akcji Katolickiej:

- pamiętać, że Kościół jest mecenasem kultury, a zarazem nośnikiem kultury wyższej;
- budowanie kultury miłości w miejsce szerzącej się kultury śmierci;
- nie dać się zwyciężyć złu, ale zło dobrem zwyciężać;
- rozpowszechniać myśli Prymasa Tysiąclecia;

- przenikanie wspólnot duchem Ewangelii;
- religijność - zwierciadłem duszy

Z kolei uroczystej koncelebrowanej Mszy św. przewodniczył ks. bp. Jarecki, w której uczestniczyli przedstawiciele władz miasta, gminy i powiatu, oraz poczty sztandarowe różnych organizacji.

Kazanie ks. bp. Jareckiego oparte było na 3 tematach - Ojczyzna, Kościół, kultura, a łącznikiem ich - człowiek jako istota i prawda o nim. Na koniec biskup powiedział znamienne słowa: „proszę Boga, aby naród, jak w czasach niewoli łączył się w Kościele i modlił się o rzucenie kajdan, tak i obecnie by prosił Boga o dar mądrego i właściwego zagospodarowania i przeżywania daru wolności”. Po Mszy św. nastąpił przemarsz pod pomnik i tam spotkanie patriotyczne. Następnie obiad w hali sportowej przy Liceum Ogólnokształcącym w Brzozowie i prelekcja ks. dr Wacława Siwaka nt.: „Ewangelizacja kultury szczególnym zadaniem dla Akcji Katolickiej”. Główne myśli:

- pilna potrzeba nowej ewangelizacji;
- udział AK w nowej ewangelizacji;
- wpływ kultury na życie ludzkie;
- kultura sprawiła, że człowiek staje się bardziej człowiekiem.

Zadania A.K.:

- zachować kulturę rodzinną („Do kraju tego, gdzie kruśny chleba podnoszą z ziemi przez uszanowanie - tęskno mi Panie”),
- przepoić kulturę wartościami chrześcijańskimi,
- być tam, gdzie tworzy się kultura, rozwija ją i ubogaca,
- tworzyć środki przekazu przepojone prawdami ewangelicznymi.

Program artystyczny - pieśni i wiersze patriotyczne w wykonaniu młodzieży licealnej.

W końcowym etapie uczestnicy rozpracowywali w grupach następujące tematy:

- raport o stanie kultury chrześcijańskiej w archidiecezji przemyskiej
- inicjatywy wychowania młodzieży w kulturze chrześcijańskiej w parafiach
- inicjatywy w organizowaniu środków przekazu w parafiach (gazetki parafialne, rozpowszechnianie prasy katolickiej).

W ostatnim dniu Kongresu 12 listopada w Przemyśle uczestnicy zgromadzeni w auli Seminarium Duchownego mieli za zadanie podjąć stosowne uchwały. Przedstawiciele poszczególnych kościołów stacyjnych przedstawili swe wnioski z zadanych tematów kongresowych. Podjęto uchwały dotyczące dalszego działania Akcji Katolickiej. Abp. Józef Michalik podsumowując trzydniowe obrady powiedział m.in. „Kongres nie był manifestacją, ale kolejnym etapem naszej szarej pracy i jedna z form formacji”.

Zwienieczeniem Kongresu była koncelebrowana Msza św. w katedrze przemyskiej pod przewodnictwem abpa Józefa Michalika.

Oby I Kongres A.K. w Roku Jubileuszowym w naszej archidiecezji przyniósł błogostawione owoce.

Błędy z miłości

Psycholodzy twierdzą, że najczęściej błędów w wychowaniu popełniamy nie z braku miłości, lecz z braku wiedzy o psychice dziecka. Ilu rodziców ma choćby minimalną wiedzę pedagogiczną i czy ich psychika pozwala być w pełni opiekunem dzieci? Najwięcej szkód wyrządzają psychice dziecka następujące zachowania względem dziecka:

1. Tłumienie ciekawości („nie dotykaj”, „nie wchodź”, „nie ruszaj”).

Każde dziecko ma potrzebę poznawania otoczenia, a to oznacza, że rozwija się prawidłowo. Błędem jest tłumienie ciekawości, a ciągłe zakazy spowodują, że dziecko uzna tę naturalną ciekawość za coś złego i niebezpiecznego. W trosce o bezpieczeństwo dziecka powinniśmy cierpliwie tłumaczyć, co jest niebezpieczne, umożliwić mu zdobywanie doświadczeń także negatywnych, byle pod naszą kontrolą, określić granice samodzielności. Jednocześnie szczerze i z entuzjazmem należy akceptować ciekawość dziecka pamiętając, że bez względu na wiek, dzieci rozumują więcej niż to podejrzewamy.

2. Wszystko dla dziecka

Często mówimy „w moim domu było ubogo, rodzice chowali mnie surowo - więc moje dziecko będzie miało lepsze dzieciństwo”. Jest to złudne przeświadczenie. Pozwalając dziecku na wszystko, narażamy je na ogromne stresi w przyszłości. Wychowujemy nerwowego i nieszczęśliwego egoistę, który zawsze będzie domagał się dla siebie specjalnych praw i nie potrafi zrozumieć, dlaczego miało by być inaczej. Od początku trzeba przyzwyczajając dziecko do tego, że prosząc o coś, najczęściej usłyszy „tak” ale również czasami „nie”, i że to jest najzupełniej normalne, bo tak wygląda życie. Bo świat, w którym wszystko wolno jest chaosem i łatwo się w nim zgubić.

3. „Zrobię to za ciebie”.

Ułatwiając małemu dziecku wszystko na każdym kroku, odbieramy mu radość samodzielności, możliwość sprawdzenia się, poczucie zadowolenia

i dumy. Dodatkowo opóźniamy jego rozwój i narażamy na to, że wśród rówieśników będzie wyśmiany za brak podstawowych umiejętności.

Tutaj zasada jest prosta: pozwolić dziecku na samodzielność, zachęcać do wysiłku i wytrwałości. Owszem pomagać ale nie wyręczać. Jednocześnie pilnować, by wykonywane czynności nie przerosły możliwości dziecka.

4. Wychowywanie bez porażek.

Dzieciństwo to czas nauki. Spędzając z dzieckiem czas np. na graniu w Piotrusia, Chińczyka czy w inną grę planszową trzeba zrozumieć, że dziecko musi doświadczyć sukcesu, ale nie możemy pozwolić na to, by wciąż wygrywało. U dziecka przyzwyczajonego do ciągłego wygrywania już pierwsza porażka wywoła załamanie. Z drugiej strony trzeba też uważać, żeby liczba porażek nie przewyższała liczby sukcesów. Negatywna samoocena nie sprzyja właściwemu rozwojowi dziecka.

5. Nadopiekuńczość.

Rodzicom wydaje się, że najbardziej okażą dziecku miłość i troskę wymyślając mu zabawy, towarzysząc mu w każdej sytuacji, bez przerwy do niego mówiąc. Tymczasem dziecko, tak jak dorosły, potrzebuje czasami samotności, czasu na przeżycie chwil z ulubioną zabawką, na własne przemyślenia. Dziecko wychowane przez nadopiekuńczych rodziców staje się często niesamodzielne i wyśmiewane przez dzieci z podwórka. Nie umie samo zorganizować sobie czasu, zmusza bliskich do ciągłego zajmowania się nim, biernie poddaje się rówieśnikom. Może się też zdarzyć, że dziecko z dużym temperamentem nagle się zbuntuje, stanie się agresywne i zrobi wszystko, by uzależnić się od nadopiekuńczego rodzica. A to może być bolesne.

Reasumując pamiętajmy, że nie trzeba być złym rodzicem, by wyrządzić krzywdę dziecku. Bo choć nie wszystkie przeżycia z dzieciństwa zapamiętujemy, to jednak kodują się one w podświadomości i pozostawiają trwałe ślady w psychice.

opracowano na podstawie
wykładu psychologa

Witam Was Kochane Dzieci !

*Boże nasz Ojze
dziękujemy Ci
ponieważ ukazałeś nam
swoją miłość
dając nam Twego Syna.
Poświęcamy Ci z radością
te świąteczne dni
obchodzone na chwale Jezusa.*

*Matko Boża jaką radość
musiałaś poczuć,
kiedy pierwszy raz
zobaczyłaś Jezusa!
Dzisiaj mnie również
przepetnia radość
ponieważ mam szczęście Go znać.
Naucz mnie Kochać Twójego Syna
i naśladować Go wiernie,
jak Ty sama czyniłaś przez
całe życie*

*Panie Jezu,
jesteś najcudowniejszym prezentem,
jaki Bóg Ojciec uczynił
wszystkim ludziom na ziemi.
Kocham Cię i dziękuję Ci,
że przyszedłeś zamieszkać wśród nas.*

Amen

*To właśnie tego wieczoru
gdy mróz łni, jak gwiazda na dworze,
przy stołach są miejsca dla obcych,
bo nikt być samotny nie może.*

*To właśnie tego wieczoru,
gdy wiatr zimny śniegiem dmucha,
w serca złamane i smulne
po cichu wstepuje otucha.*

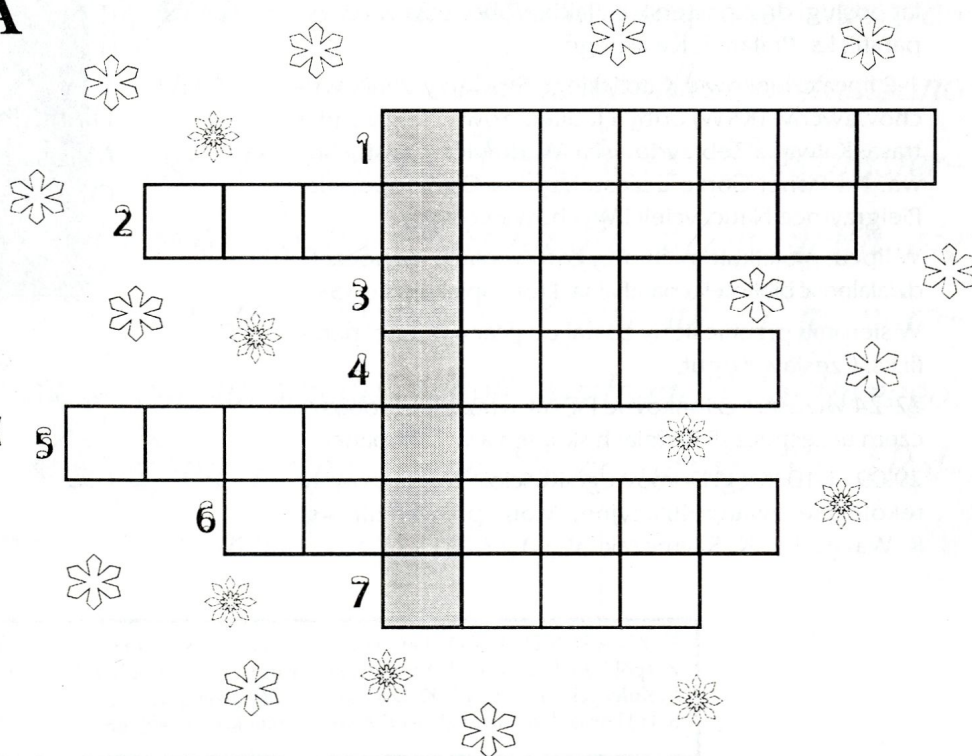
*To właśnie tego wieczoru
złoto ze wstydu umiera,
wiedząc, jak silna i piękna
jest Miłość, gdy pięści rozwiera.*

*To właśnie tego wieczoru,
od bardzo wielu wieków,
pod dachem tkliwej kołody
Bóg rodzi się w człowieku.*

KRZYŻÓWKA

1. Wyprowadził z niewoli egipskiej naród wybrany.
2. Korzystasz z niego na lekcji religii.
3. Żona Abrahama.
4. Opiekun Pana Jezusa.
5. Jeden z darów Trzech Króli (Łk. 2, 11).
6. Jezus pilnujący owieczek.
7. Po jesieni.

- * W ostatnich dniach grudnia 1999 r. zostało ukończone zaplecze dolnego kościoła, dzięki czemu Parafialny Oddział Akcji Katolickiej (POAK) coroczną Wigilię dla samotnych zorganizował po raz pierwszy w pomieszczeniach dolnego kościoła.
- * 15 stycznia członkowie Kręgów Rodzin, POAK i KSW zorganizowali wspólne spotkanie oplatkowe. Na spotkanie zaproszono wszystkich kapłanów naszej parafii.
- * 16 stycznia w naszej parafii gościł chór parafialny z Korczyny. Organizacją spotkania zajął się nasz chór parafialny.
- * 23 stycznia w dolnym kościele odbył się wieczór kołęd w wykonaniu zespołu SOUL.
- * W br. kapłani złożyli wizytę duszpasterską u 2854 rodzin.
- * Rekolekcje wielkopostne w naszej parafii odbywały się: 9-10.03. dla młodzieży Zespołu Szkół Budowlanych (ks. Wiesław Słotwiński)
22-24.03. dla dzieci Szkół Podstawowych i Gimnazjum (ks. Krzysztof Kwieciński)
8-12.04. rekolekcje parafialne (prowadził o. Antoni - redemptorysta z Warszawy).
- * 14-16 kwietnia młodzież naszej parafii licznie uczestniczyła w Archidiecezjalnym Spotkaniu Młodzieży w Przemyślu.
- * W Wielką Sobotę członkowie POAK odwiedzili osoby samotne obdarowując je „święconym”.
- * 30.04.-2.05. członkowie POAK wraz ze swym opiekunem ks. Prałatem F. Kwaśnym odbyli Jubileuszową Pielgrzymkę do Lichenia i Niepokalanowa.
- * 9 maja dzieci pierwszokomunijne uczestniczyły w dziękczynnej pielgrzymce do Dukli.
- * 13 maja drużyna ministrantów pod opieką ks. W. Kałamarza uczestniczyła w Archidiecezjalnym Turnieju Ministrantów w Piłce Nożnej.
- * 4 czerwca podczas Mszy św. koncelebrowanej przez wszystkich kapłanów dziękowaliśmy Panu Bogu za 20 lat posługi duszpasterskiej, jako proboszcza w naszej parafii, ks. Prałata F. Kwaśnego.
- * 1-2 lipca członkowie Katolickiego Stowarzyszenia Wychowawców (KSW) odbyli Jubileuszową Pielgrzymkę trasą: Kalwaria Zebrzydowska-Wadowice-Częstochowa. Na Jasnej Górze uczestniczyli w Ogólnopolskiej Pielgrzymce Nauczycieli i Wychowawców.
- * W lipcu, po kilkuletnich przygotowaniach rozpoczęła działalność biblioteka parafialna, którą opiekuje się KSW.
- * W sierpniu przeniesiony został do pracy w innej parafii ks. Czesław Kogut.
- * 22-24 września członkowie POAK wraz z ks. Proboszczem uczestniczyli w dniach skupienia w Zakopanem.
- * 29.09.-1.10. Kręgi Domowego Kościoła zorganizowały rekolekcje ewangelizacyjne, które prowadzili: ks. R. Wawro i p. K. Szymczak.

- * W okresie od 25.05. do 21.10. w każdą trzecią sobotę miesiąca odbywały się nabożeństwa fatimskie, którym przewodniczył ks. Prałat M. Boho.
- * Przed uroczystością Chrystusa Króla odbyły się parafialne rekolekcje adwentowe połączone z 40 godzinnym nabożeństwem. Rekolekcje głosił ks. Jan Smoła, proboszcz parafii Ustjanowa. Nauki rekolekcyjne prowadziły do intronizacji Biblii w rodzinach. Cały obecny Rok Liturgiczny jest obchodzony w naszej archidiecezji jako Rok Biblii.
- * Centralnym punktem uroczystości Chrystusa Króla była Msza św. odpustowa koncelebrowana przez ks. prałata Adama Sudoła, Ojca Gwardiana z klasztoru OO. Franciszkanów i ks. Smołę. Liturgię uświetnił śpiew Chóru Parafialnego pod kierunkiem Prałata ks. Kwaśnego.
- * 23-26.11. odbyły się rekolekcje biblijne.
- * Zespół Charytatywny wyłoniony z przedstawicieli Róż Różańcowych pomagał osobom będącym w wyjątkowo trudnej sytuacji materialnej poprzez wykupienie obiadów dla dzieci, oraz jednorazowe zasiłki na lekarstwa, wyżywienie i czynsz. Środki finansowe Zespół czerpie z dobrowolnych ofiar oraz ze składki zbieranej do puszek.
- * Grupy duszpasterskie i modlitewne oraz członkowie Stowarzyszeń spotykali się regularnie na zebraniach formacyjno-robotniczych. Uczestniczyli w uroczystościach i włączali się w uaktywnienie życia naszej parafii.
- * Nasz parafialny miesięcznik „Z Chrystusem w życie” dzięki wysiłkowi kilku osób ukazywał się regularnie.
- * Kontynuowane są prace przy ogrodzeniu kościoła i niwelacji terenu. Za wszystkie ofiary składane na ogrodzenie kościoła i potrzeby parafii ks. Proboszcz składa serdeczne „Bóg zapłać”.

* * * * *

CHRYSTY

Diana Joanna ADAMSKA
Miłosz Jacek JAKUBASZEK
Oliwia SAŚIADEK
Adrian Antoni KUSY
Aleksandra CIESZANOWSKA

POGRZEBY

Rafał STABRYŁA
Barbara Wiktoria SILARSKA